

OSPĂȚUL DUHOVNICESC

Duminica a 14-a după Rusalii – Nunta fiului de împărat

Sfânta Evanghelie ne vorbește despre nunta fiului de împărat la care cei invitați au refuzat să vină, prezentând fel de fel de scuze. Tatăl ceresc este Stăpânul Care ne cheamă la nunta tainică a Fiului Său, la unirea noastră cu Hristos, în „cămara de nuntă”, în Biserica Sa, unde se află masa îmbelșugată a bunătaților cerești. Dacă „între ai Săi a venit și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1, 11), noi trebuie să participăm la ospățul cel duhovnicesc. Acesta este pregătit de Însuși Mântuitorul nostru, Care ne invită la cina Sa, oferindu-ne hrană pentru sufletele noastre, lumina adevărului pentru rațiune, mângâiere fără seamăn pentru inimă, putere biruitoare asupra tuturor încercărilor vieții. Sfânta Evanghelie a fost propovăduită la toate neamurile. Toți aceștia au fost chemați la ospăț. Și noi suntem chemați. Mulți care devin robi ai orgoliului și ai egoismului, ai materiei, ai plăcerilor trupești, ai distracțiilor ieftine, refuză să participe la ospățul de nuntă al lui Dumnezeu. Să ne gândim că, prin respingerea chemării Stăpânului ceresc, noi călcăm în picioare harul Său, trădăm Botezul nostru și încalcăm angajamentele pe care ni le-am asumat față de Dumnezeu și față de Biserică. Dacă vrem să fim scăpați de veșnica pierzare, trebuie să ne pocăim și să ascultăm chemarea care ne este adresată nouă. De răspunsul nostru la chemarea lui Dumnezeu atârână însăși mântuirea sufletelor noastre. Pentru creștini, lumea este un ospăț care are drept încoronare întâlnirea noastră cu Dumnezeu în infinitatea iubirii Sale, cum El Însuși ne-a promis: „Ca să mâncați și să beți la masa Mea în Împărăția Mea” (Luca 22, 30). Mântuitorul Hristos, încă de acum vrea să cineze cu noi pentru că ne iubește. Dacă răspundem la chemarea pe care Domnul ne-a făcut-o, viața noastră va lăsa în urmă o brazdă largă și adâncă, luminoasă și rodnică, eternă și divină. La chemarea Stăpânului ceresc au răspuns împărații și domnitorii evlavioși, ierarhii luminați, mucenicii biruitori, pustnicii care au trăit ca îngerii, fecioarele curate și statornice, gânditorii creștini, iluștri oameni de știință, care au crezut în Dumnezeu. Alături de aceștia stau voievozii noștri binecredincioși, care au apărat Ortodoxia și au ctitorit biserici și mănăstiri. Ei reprezintă norul luminos de mărturisitori și piscul strălucitor al evlaviei străbune, pentru că au îndeplinit voința lui Dumnezeu și au respectat Legea Sa, în mod pilduitor. Domnul îi cheamă la El pe toți oamenii prin glasul Evangheliei și glasul ei răsună în lumea întregă: „Veniți la Mine toți cei osteniți și Eu vă voi odihni pe voi”. Domnul ne cheamă neîncetat să participăm la ospățul cel duhovnicesc în Biserică, unde Hristos este prezent și vrea să ne ofere tuturor darul sfințeniei, iertarea păcatelor și înnoirea vieții. Să ne rugăm bunului Dumnezeu ca să dorim și noi ospățul credinței, pentru a dobândi bucurie pe pământ și fericirea cerească promisă de Domnul prin cuvintele: „Feriți-vă cei chemați la cina de nuntă a Mielului!” (Apocalipsa 19, 9).

ANUL BISERICESC CU DOAMNE AJUTĂ!

Întâi septembrie înseamnă începutul unui nou an bisericesc. Mulți îl ignoră, dar și cei ce-l știu trec peste el cu destulă discreție. Biserica îl cinstește cu cântările convenite în cuprinsul slujbelor. Tradiția veche ne spune că în această zi Iisus Hristos a intrat în Sinagogă și luând Cartea a deschis-o la prorocul Isaia, la locul (61, 1-2) în care profetul vorbește în numele Său: „Duhul Domnului este peste mine, că Domnul M-a uns să binevestesc săracilor. M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc celor robiți slobozire și celor prinși în război libertate: să dau de știre un an de milostivire a Domnului” (Luca 4, 18). După care, închizând Cartea, tot El a adăugat: „Astăzi s-a împlinit scriptura aceasta în urechile voastre” (Luca 4, 21). Este începutul propovăduirii Sale, după ce a biruit ispitele pe Muntele Carantaniei. De la acest moment a conceput Biserica cu înțelepciune toată rânduiala sărbătorilor sale. Bine ar fi să ținem seama de acest început și să cerem de la Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ajutor în toate. „Doamne, ajută!” este și cererea credincioșilor. Este și salutul cel mai folosit între credincioși. Când se rostește cu încredere, nu lasă loc nici unei superficialități. Dincolo de aceste două cuvinte, de simplitatea acestui salut, se întrezărește o întregă și adâncă teologie. Este invocat numele lui Dumnezeu, care nu poate fi luat în deșert. Dumnezeu ne este Domn. Este recunoscută atotputernicia lui Dumnezeu și limita puterilor omului, imposibilitatea lui de a reuși cu adevărat fără Dumnezeu. Este exprimată credința în putința de a obține ajutorul, nădejdea că acest ajutor va fi de folos, iubirea față de Cel de la care ajutorul este totdeauna dezinteresat, absolut și neumilitor. Credinciosul se arată astfel deschis spre lucrarea comună cu Dumnezeu, prin acceptarea energiilor Sale necreate. Este un strigăt după Dumnezeu-Domnul, făcut cu calm și cu pace. Conform promisiunii evanghelice, când doi se întâlnesc, ei sunt împreună în numele Domnului Hristos: Acesta este cu ei. „Doamne, ajută!” este un salut, dar și o rugăciune nu numai pentru cei ce se întâlnesc, ci și pentru toată lumea, neprecizându-se persoana, în sensul că „Dumnezeu să fie cu noi, cu toți”. „Doamne, ajută!” cuprinde mai mult decât „Doamne, miluiește!”. Exprimă desăvârșirea omului făcut spre relație personală cu Creatorul său. „Doamne, ajută!” înseamnă și punerea unui „început bun”, chiar și la începutul Anului Bisericesc, pornirea la orice înfăptuire cu ajutorul lui Dumnezeu. În ultimă instanță, „Doamne, ajută!” este rugăciunea isihastă a credinciosului, conducând prin pomenirea cât mai deasă a numelui Domnului la liniștire și trezvie. De aceea el este, în accepțiunea cea mai deplină a cuvântului, un salut, o piatră pusă la temelie salvării, a mântuirii. Să nădăjduim într-un „an al milostivirii Domnului” pentru toată lumea și să spunem la acest început de an bisericesc, cu toți credincioșii și cu Biserica, „Doamne, ajută!”.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este păcatul?

Răspuns: Păcatul este călcarea cu deplină știință și cu voie liberă, prin gând, cuvânt sau faptă, a voinii lui Dumnezeu.

Întrebare: De ce-l osândim atât de ușor pe aproapele?

Răspuns: Pentru că nu ne cunoaștem bine pe noi înșine. Cel care dobândește deplină cunoaștere de sine nu ia seama niciodată la greșelile fratelui său.

Întrebare: Cum să ne izbăvim de obicei osândirii aproapelui?

Răspuns: „Înainte să judeci, cercetează-te pe tine însuși”, ne spune înțeleptul Isus Sirah (18, 20). Iată un principiu fundamental al vieții și o armă bună împotriva osândirii. Adică, să te pui pe tine însuși în locul aproapelui și să cugești: „Nu cumva și tu faci ceea ce face acela? Dacă te-ai fi găsit în aceleași condiții, nu cumva te-ai fi purtat mai rău?”. Sfântul apostol Pavel îndeamnă creștinii: „Pentru aceea, oricine ai fi, o, omule, care judeci, ești fără cuvânt de răspuns, căci în ceea ce judeci pe altul, pe tine însuși te osândești, căci aceleași lucruri faci și tu care judeci” (Romani 2, 1). Dar și Mântuitorul nostru ne spune: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura... făgărnice, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău” (Matei 7, 1-3, 5). Întotdeauna să ne amintim că la înfricoșătoarea Judecată a lui Dumnezeu ni se vor cere roadele iubirii. Și cel care iubește nu osândește: „Dragostea îndelung-rabdă, dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă” (1 Corinteni 13, 4-7).

Întrebare: Dacă vrem ca Dumnezeu să ne ierte păcatele noastre, trebuie și noi să iertăm pe semenii noștri?

Răspuns: Dacă vrei ca Dumnezeu să se milostivească de tine, și tu să te arăți milostiv față de aproapele. Dacă vrei ca Dumnezeu să te iubească, și tu să-l iubești pe aproapele. Dacă vrei ca Dumnezeu să-ți arate binefaceri, și tu să faci binefaceri aproapelui. Și dacă vrei ca Dumnezeu să-ți ierte păcatele, și tu să-l ierți pe aproapele. Dimpotrivă, dacă te mânia împotriva aproapelui tău, aduci mânia lui Dumnezeu asupra ta. Dacă te răzbuni pe aproapele, la fel pătimești și tu din partea lui Dumnezeu, așa cum spune Sfânta Scriptură: „Cel care se răzbună, de la Domnul va afla pedeapsă, și păcatele lui le va ține minte” (Isus Sirah 28, 1). Dar însuși Domnul a grăit limpede: „Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc. Iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre” (Matei 6,14-15). Dacă nu-l ierți pe aproapele, cum îndrăznești să rostești Rugăciunea Domnească: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiții noștri” (Matei 6, 9-13). Dacă nu-l ierți pe aproapele, cum vei cere milă de la Dreptul Judecător?: „Căci judecata este fără milă pentru cel care n-a făcut milă. Și mila biruiește în fața judecății” (Iacov 2, 13). (va urma)

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 5 septembrie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 7 septembrie	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 8 septembrie	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea morților Vecernie cu litie
Duminică 9 septembrie	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Iubirea vrăjmașilor

Alexandru cel Mare l-a întrebat odată pe un înțelept: „Ce trebuie să facă omul să fie asemenea lui Dumnezeu?”. „Să facă numai ceea ce Dumnezeu poate face”, a răspuns înțeleptul. „Și ce poate face numai Dumnezeu?”, a întrebat din nou împăratul. „Să iubească pe dușmanul Său”.

Aritmetică duhovnicească

10-3

Un tată l-a întrebat pe fiul său: „Dacă ai 10 lei, iar 3 lei îi vei da unui sărac, cu câți bani vei mai rămâne?”. „Cu 7 lei”, răspuse fiul. „Nu fiule, vei mai rămâne cu 3 lei, pentru că, tot ce dai pentru Dumnezeu, rămâne o veșnicie, iar restul de bani pe care îi vei cheltui pe lucruri trecătoare, nu îi vei mai avea niciodată”.

Câinele și luna

Un câine a pornit-o într-o noapte cu lună plină să hoinărească pe un câmp. Nefiind însă atent la drum, a căzut într-o groapă adâncă din care cu mare greutate a mai reușit să iasă. Când s-a văzut iarăși pe drum, îndreptându-și furios botul către lună, începu s-o latre spunându-i: „Lună, tu ești de vină că am căzut în groapă, pentru că dai o lumină atât de slabă și de înșelătoare. Ori luminează cum luminează soarele, ori lasă-ne în pace că ne vom descurca așa cum vom putea fiecare!” Și câinele o ținea înaintea lătrând și certând-o pe lună... Iar luna zâmbea și lumina liniștită fără să-i pese deloc de lătratul câinelui... Precum acest câine sunt însă și mulți dintre oamenii!... Ei caută să arunce în seama altora vina ce le revine numai lor. Oamenii înțelepți însă, se comportă întocmai ca luna: își văd în continuare de drum și îi lasă pe cei nebuni să „latre” cât potfec.

Bine faci, bine găsești

Un nobil, care trăia într-un conac la marginea unui sat, i-a chemat într-o toamnă pe toți sătenii la un ospăț ca să sărbătorească recolta bogată din acel an. I-a anunțat pe oameni că, după petrecere, fiecare va primi câte un dar din partea lui. Le-a cerut însă ceva. Să vină toți cu vase pline cu apă pentru a umple fântâna din curtea conacului. În ziua stabilită, toți sătenii urcau la casa boierului cu butoaie, cu găleți, cu ulcioare. Fiecare ducea atât de multă apă cât de mult respect îi purta nobilului. Toți au vărsat apa în fântână, au lăsat vasele într-un colț al curții și au intrat la ospăț. La finalul mesei, nobilul le-a mulțumit și le-a urat drum bun spre case. Nedumerirea se citea pe fețele sătenilor. Unde sunt darurile făgăduite? Când să-și ia vasele cu care aduseseră apa, le-au găsit pe toate pline cu bani. Oamenii au plecat, unii bucuroși, alții cu regretul că nu căraseră mai multă apă, toți însă convingși că dacă bine faci, bine găsești.